

“मीठे बच्चे- मधुवन सबैको तीर्थ स्थान हो, त्यसैले सबै धर्मका व्यक्तिहरूलाई यस तीर्थको महिमा सुनाऊ, सबैलाई सन्देश देऊ ।”

प्रश्न:- कुन पुरुषार्थद्वारा तिम्रो अन्तमति सो गति हुन्छ ? निद्राजित बन्छौ ?

उत्तर:- राती सुत्नु भन्दा पहिले बाबा र वर्सालाई याद गर, स्वदर्शन चक्र घुमाइराख । जब निद्रा आउँछ, अनि सुत त्यसपछि अन्तमति सो गति हुन्छ । सबेरै उठ्दा त्यही प्वाइन्ट याद आइरहन्छ । यस्तो अभ्यास गर्दै तिम्री निद्रालाई जित्नेवाला बन्छौ । जसले गर्छ उसले पाउँछ । गर्नेको चलन प्रसिद्ध हुँदै जान्छ ।

गीत:- जो पिया के साथ है.....

ओम् शान्ति । जो पियाको साथमा छन्... दुनियाँमा पिता त धेरै छन्, तर ती सबैका पिता रचयिता एकै हुनुहुन्छ । उहाँ नै ज्ञानका सागर हुनुहुन्छ । ज्ञानद्वारा नै सद्गति हुन्छ । सद्गति पनि मनुष्यको तब हुन्छ, जब सत्ययुगको स्थापना हुन्छ । बाबालाई नै सद्गति दाता भनिन्छ । जब-जब संगमको समय हुन्छ, ज्ञानसागर आएर सद्गतिमा लैजानुहुन्छ । यस समय दुर्गति त सबैको छ । दुर्गति पनि सबैको उस्तै हुँदैन । सबैभन्दा प्राचीन भारतवर्ष हो । हिन्दूहरूको नै ८४ जन्मको गायन छ । अवश्य जो पहिला सुरुमा मनुष्य हुन्छन्, उनीहरू नै ८४ जन्मको लायक हुन्छन् । देवताहरूको ८४ जन्म हुन्छ अर्थात् ब्राह्मणहरूको नै ८४ जन्म । मुख्यलाई नै लिइन्छ । बाबाले ब्रह्माद्वारा नयाँ सृष्टि रचनको लागि पहिला सुरुमा सूक्ष्मलोक रचनुहुन्छ, फेरि नयाँ सृष्टिको स्थापना हुन्छ । त्रिलोकीनाथ एक बाबा हुनुहुन्छ । बाँकी उहाँका बच्चाहरू पनि आफूलाई त्रिलोकीनाथ भन्न सक्छन् । यहाँ त धेरै मनुष्यहरूले नाम पनि राखिदिएका छन् त्रिलोकीनाथ । डबल देवताहरूका पनि नाम राखेका छन्- गौरीशंकर, राधेश्याम । राधाकृष्ण त अलग-अलग राजाईका थिए । जो राम्रा बच्चाहरू छन्, उनीहरूको बुद्धिमा धेरै राम्रा प्वाइन्टको धारणा रहन्छ । जो होसियार डाक्टर छ, उसको बुद्धिमा धेरै औषधी हुन्छन् । यहाँ पनि सधैं नयाँ-नयाँ प्वाइन्टहरू निस्कदै जान्छन् । जसको राम्रो प्राक्टिस हुन्छ, उनीहरूले नयाँ-नयाँ प्वाइन्ट धारणा गर्छन् । जसले धारणा गर्दैनन्, उनीहरूलाई महारथी भनिदैन । सारा कुरा बुद्धिमा आधारित छ र तकदिरको पनि कुरा हो । यो पनि ड्रामा हो । ड्रामालाई कसैले जान्दैनन् । यो पनि सम्झन्छन्- हामी आत्मा शरीर धारण गरेर पार्ट खेल्छौं । तर ड्रामाको आदि-मध्य-अन्त्यलाई जान्दैनन् अर्थात् केही जान्दैनन् । तिमिले त जान्नुपर्छ । बच्चाहरूको त कर्तव्य हो अरूलाई बाबाको परिचय दिनु । सारा दुनियाँलाई बताउनु छ, कसैले यस्तो नभनोस्- मलाई त थाहै थिएन । विदेशबाट पनि धेरै आउनेवाला छन् । ती सबैको प्रबन्ध गर्नेछौ बम्बइमा । उनीहरू त समर्थ पनि छन् । पैसा त उनीहरूका पासमा धेरै छ । शिवलाई आफ्नो महान् गुरु त मान्छन् नि । त्यसैले सम्झाइन्छ- यी धर्म पिताहरूको पनि केही पार्ट छ । बच्चाहरूले सुरुमा साक्षात्कार गरेका थिए- यी क्राइस्ट, इब्राइम आदि सबै आउनेछन्, मिल्नको लागि । त्यसैले उनीहरूको फिल्ड बनाउनुपर्छ । सबै टुरिस्ट आदि बम्बइमा आइरहन्छन् । भारतले सबैलाई धेरै खिच्छ । वास्तवमा भारतभूमि बाबाको जन्मस्थान हो । फेरि सबैमा भगवान् भनेर बेहदका बाबाको महत्त्व गुम गरिदिएका छन् । अहिले तिमिले सम्झाउँछौ- मधुवन सबैभन्दा ठूलो तीर्थ स्थान हो । बाँकी सबै पैगम्बर आउँछन् आफ्नो धर्म स्थापना गर्न । उनीहरूपछि फेरि उनीहरूको धर्मका पनि आउँछन् । अहिले हो अन्त्य । कोसिस गर्छन्, हामी फर्केर

जाऔं। तर उनीहरूसँग सोध- तपाईंहरूलाई यहाँ कसले ल्यायो ? काइस्टले क्रिश्चिय धर्म स्थापना गरे, के उनले तपाईंहरूलाई यहाँ तानेर ल्याए ? अब सबै चाहन्छन् फर्केर जानको लागि। सबै आउँछन् नै पार्ट खेलन। पार्ट खेल्दा-खेल्दै आखिर दुःखमा आउनु नै छ। फेरि दुःखबाट छुटाएर सुखमा लिएर जाने बाबाको नै काम हो। बाबाको जन्मस्थान भारत हो। यति महत्त्व तिमी बच्चाहरूले नै जान्दछौ। जसलाई थाहा छ- उसलाई नशा चढेको छ। कल्प-कल्प बाबा यहाँ आउनुहुन्छ। यो सबैलाई बताउनु छ, निमन्त्रणा दिनु छ। रचनाको ज्ञानलाई कसैले पनि जान्दैनन्। यस्तो सेवाधारी बनेर आफ्नो नाम प्रख्यात गर्नुपर्छ। यो मेला सबैतिर जानेछ। जो तीक्ष्ण बच्चाहरू छन्, उनीहरूको मदत मागिरहन्छन्। उनीहरूको नाम जपिरहन्छन्। एक त शिवबाबालाई जप्छन्, दोस्रो ब्रह्माबाबालाई तेस्रो फेरि कुमारका, गंगे, मनोहरलाई जप्छन्। भक्तिमार्गमा हातमा माला जप्छन्। अहिले मुखबाट नाम जप्छन्। फलानो धेरै सेवाधारी छ। निरहंकारी छ, मीठो छ। देह-अभिमान छैन। भनिन्छ नि- स्नेह दियो भने स्नेह मिल्छ। अहिले बाबा भन्नुहुन्छ- तिमीहरू दुःखी बनेका छौ। तिमीले मलाई याद गर्नु भने म पनि मदत गर्नेछु। तिमीले घृणा गर्छौ मतलब स्वयंप्रति नै घृणा गर्छौ, त्यसैले पद मिल्दैन। धन कति अथाह मिल्छ। कसैलाई चिन्ना मिल्न भने कति खुशी हुन्छन्। त्यसबाट पनि कति पुरस्कार मिल्छ। फेरि सेकेन्ड प्राइज, थर्ड प्राइज पनि हुन्छ। यो पनि ईश्वरीय दौड हो। ज्ञान र योगको दौड हो। जो त्यसमा तीव्र जान्छन्, उनीहरू नै गलाको हार बन्छन् र तख्तमा नजिकै बस्छन्।

तिमीहरू सबै हौ कर्मयोगी। आफ्नो घरलाई पनि सम्हाल। क्लासमा एक घण्टा पढ्नु छ। फेरि घरमा गएर दोहोर्नुपर्छ। विद्यालयमा पनि यस्तो गर्छन् नि। पढेर फेरि घरमा गएर दोहोर्नुपर्छ। बाबा भन्नुहुन्छ- एक घडी आधा घडी... दिनमा ८ घडी हुन्छ। त्यसमा पनि बाबा भन्नुहुन्छ- एक घडी, आधा घडी, १५-२० मिनेट पनि क्लासमा पढेर धारणा गर, फेरि कामधन्दामा चक्कर लगाऊ। पहिले तिमीहरूलाई बाबाको यादमा बसाउनुहुन्थ्यो। स्वदर्शन चक्र घुमाऊ। यादको ज्ञान त थियो नि। बाबा र वर्सालाई याद गर्दै, स्वदर्शन चक्र घुमाउँदै निद्रा आयो भने सुत। फेरि अन्तमति सो गति हुनेछ। फेरि बिहानै उठ्दा तिनै प्वाइन्टहरू याद आइरहन्छन्। यस्तो अभ्यास गर्दा-गर्दै तिमी निद्रालाई जित्नेवाला बन्दछौ। जसले गर्छ, उसले पाउँछ। गर्नेको देखिनमा आउँछ, चलन प्रसिद्ध हुन्छ। देखिन्छ- यसले विचार सागर मन्थन गर्छ। धारणा गर्छ। कुनै लोभ आदि त छैन। यो पुरानो शरीर हो, यसलाई पनि धेरै विचार गर्नु छैन। यो ठीक पनि तब रहन्छ, जब ज्ञान योगको पूरा धारणा हुन्छ। धारणा भएन भने शरीर अझै सड्दै जान्छ। सड्दा-सड्दै बिलकुलै मुर्दा हुन्छ। नयाँ शरीर फेरि भविष्यमा मिल्नु छ। आत्मालाई पवित्र बनाउनु छ। यो त पुरानो विकारी शरीर हो। यसलाई जति नै पाउडर लगाऊ तर पनि कौडीतुल्य छ। अब तिमीहरू सबैको विवाह शिवबाबासँग हुन्छ। जब विवाह हुन्छ, त्यस दिन पुरानो कपडा लगाउँछन् (भारतमा) अब यस शरीरको स्थूल शृंगार धेरै गर्नु छैन। ज्ञान योगबाट आफूलाई सजायौ भने परी बन्दछौ। यो हो ज्ञान मानसरोवर। यसमा ज्ञानको डुबुल्की लगाइरह्यौ भने तिमी स्वर्गको परी बन्दछौ। प्रजालाई परी भनिदैन। भन्दछन्- कृष्णले भगाए फेरि महारानी, पटरानी बनाए। यसो त भन्दैनन् भगाएर प्रजामा चण्डाल बनाए। भगाए पटरानी बनाउनको लागि। तिमीले पनि यस्तो पुरुषार्थ गर्नुपर्छ। यस्तो होइन जे मिल्न ठीक। यो हो पाठशाला। यहाँ मुख्य हो पढाइ। गीता पाठशाला धेरै बनाउँछन्। बसेर गीता सुनाउँछन्, कण्ठ

२०७३ मंसिर ११ शनिबार २६-११-२०१६ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुबन गराउँछन्। कसैले एउटा श्लोक लिएर फेरि त्यसमा विस्तारसँग बसेर सम्भाउँछन्। कोही यत्तिकै पढ्छन्, कसैले एउटा श्लोकमा आधा-पौने घण्टा भाषण गर्छन्, त्यसमा केही पनि फाइदा छैन। यहाँ त बाबा बसेर पढाउनुहुन्छ। लक्ष्य-उद्देश्य स्पष्ट छ। अरू कुनै पनि वेद शास्त्र पढ्नमा लक्ष्य-उद्देश्य छैन, पुरुषार्थ गरिराख। तर के मिल्छ? जब धेरै भक्ति गर्छन्, तब भगवान् मिल्छ। त्यो पनि रातपछि दिन अवश्य हुन्छ। कल्पको आयु कसैले के बताउँछन्, अब सम्भाउने पनि तागत चाहिन्छ। योगबलबाट काम बनाउनु छ। यदि गर्न सक्दैनौ भने तागत छैन। योग छैन। बाबा पनि मदत उनलाई गर्नुहुन्छ जो योगयुक्त बच्चा छन्। ड्रामामा जे छ, त्यो दोहोरिन्छ। सेकेन्ड-सेकेन्ड जुन बित्दै जान्छ, टिक-टिक हुँदै जान्छ। हामी श्रीमतद्वारा कर्ममा आउँछौं। श्रीमतमा चलेनौं भने श्रेष्ठ बनिँदैन। नम्बरवार त छन् नि। तिनीहरूले सम्भन्छन्— हामी एक हौं, तर अर्थको बारेमा थाहै छैन। अब एक केमा हुने, के एक पिता हुनुपर्छ वा एक भाइचारा हुनुपर्छ? यदि ब्रदर्स भन्छौं भने पनि ठीक छ। श्रीमतद्वारा वास्तवमा हामी एक बन्न सक्छौं। तिमीहरू सबै एक मतमा चल्छौ। तिम्रो बाबा शिक्षक गुरु एकै हुनुहुन्छ। जो पूरा श्रीमतमा चल्दैनन्, उनीहरू श्रेष्ठ बन्न सक्दैनन्। यदि एकदम चल्दैनन् भने खत्तम भएर जान्छन्। दौडमा जो लायक होसियार हुन्छन् उनीहरूलाई नै राख्छन्। ठूलो रेसमा राम्रा घोडा दौडाउँछन् किनकि लटरी पनि धेरै राख्छन्। यो पनि मानव अश्वदौड हो। हुसेनको पनि घोडा देखाउँछन्। हिंसा दुई प्रकारका छन् नि। नम्बरवन हो काम कटारी। जसकारण आधाकल्पदेखि आफ्नो पनि हत्या, अर्काको पनि हत्या गर्दै आए। यस हिंसालाई कसैले जान्दैनन्। संन्यासीले पनि यस्तो बुझ्दैनन्। केवल उनीहरूले भनिदिन्छन्— यो विकार हो। बाबा त भन्नुहुन्छ— प्यारा बच्चाहरू! यो काम महाशत्रु हो। यो आदि-मध्य-अन्त्य दुःख दिनेवाला हो। यो पनि सिद्ध गरेर बताउनु छ— हाम्रो प्रवृत्ति मार्ग हो, राजयोग हो। तपाईंहरूको हठयोग हो। तपाईं शंकराचार्यसँग हठयोग सिक्नुहुन्छ। हामी शिवाचार्यसँग राजयोग सिक्छौं। पछि गएर तिमीहरूको प्रत्यक्षता अवश्य हुनेछ। कसैले प्रश्न सोध्यो— देवताहरूको ८४ जन्म ५ हजार वर्षमा भए, क्रिश्चियनका कति भए? क्राइस्टको २ हजार वर्ष भयो, अब हिसाब गर उनीहरूको सरदर कति जन्म भए। ३०-३२, यो त स्पष्ट छ। जसले धेरै सुख देख्छन्, उनले दुःख पनि देख्छन्। अरू धर्मकालाई कम सुख, कम दुःख मिल्छ। सरदर हिसाब निकाल्नु छ। जो मुख्य धर्म स्थापक छन्, उनीहरूको जन्म निकालिन्छ। पछि जो आउँछ उनीहरूले थोरै-थोरै जन्म लिन्छन्। बुद्धको, इब्राइमको पनि हिसाब निकाल्न सक्छौ। एक दुई जन्मको फरक पर्ला। यथार्थ त बताउन सकिन्न। करिबमा सम्भाउनुहुन्छ। यी सबै कुरा विचार सागर मन्थन गर्नको लागि हो। कसैले सोध्यो भने के सम्भाउने? फेरि पनि भन— पहिले बाबालाई याद गर्नुहोस् किनकि बाबाबाट वर्सा लिनु छ। जन्म जति लिएका छन्, त्यति नै लिन्छन्। बाबाबाट वर्सा लिनुहोस्। राम्रोसँग सम्भाउनु छ। मेहनतको काम हो।

बच्चाहरूले बम्बइमा धेरै मेहनत गरिरहेका छन् किनकि उनीहरूलाई धेरै सफल हुनु छ। यसमा बुद्धि चाहिन्छ, बाबाको धनसँग धेरै प्रेम हुनुपर्छ। कसैले त धन लिँदैनन्। अरे ज्ञान रत्न लिनुहोस् र धारणा गर्नुहोस्। उनीहरूले भन्छन्— हामी के गर्ने! बुझ्दैनौं। बुझ्नुहुन्न भने त तपाईंको भावी। अच्छा— मीठे-मीठे सिक्कीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सारः-

- १) शरीरलाई ठीक राख्नको लागि ज्ञान योगको धारणा गर्नु छ । कुनै पनि चीजमा लोभ राख्नु हुँदैन । यस ज्ञान योगबाट सजिनु छ, स्थूल शृंगारले होइन ।
- २) एक घडी, आधा घडी पढाइ अवश्य पढ्नु छ । ज्ञान र योगमा रेस गर्नु छ ।

वरदानः- विनाशको समयमा पेपरमा पास हुने आकारी लाइट रूपधारी भव

विनाशको समयमा पेपरमा पास हुन वा सबै परिस्थितिहरूको सामना गर्नको लागि आकारी लाइट रूपधारी बन । जब हिँड्दा-डुल्दा लाइट हाउस बन्दै जान्छौ, तिम्रो यो रूप देखिँदैन । जसरी पार्ट खेल्ने समयमा वस्त्र धारण गर्छौ, कार्य समाप्त भए पछि वस्त्र उतारिन्छ । एक सेकेन्डमा धारणा गर्नु र एक सेकेन्डमा अलग भयो- जब यो अभ्यास हुन्छ अनि देखेहरूले अनुभव गर्नेछन्- यी लाइटका वस्त्रधारी हुन्, लाइट नै यिनीहरूको शृंगार हो ।

स्लोगनः- उमंग-उत्साहको पंख सदा साथमा भयो भने हर कार्यमा सफलता सहज मिल्छ ।